

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/889/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4614205562
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4614205562.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej v právnej veci žalobcu: O. Z., bytom K., Y. X/X, P. republika, proti žalovanej: Z. Z., bytom Y., A. XXXX, o zaplatenie sumy 5.830 eur s príslušenstvom a vydanie vecí, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 6C/143/2014-64 zo dňa 17.07.2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 856 eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 29.10.2014 do zaplatenia 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie vo veci samej súd oprel o ustanovenie § 488, § 489, § 451 ods. 1,2, § 126 ods. 1, § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vzhľadom na ich čiastočný úspech v konaní, pričom žalovaná mala väčší úspech, ale podstatné trovy v konaní jej nevznikli. Súd konštatoval, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 5.830 eur spolu s úrokom z omeškania a vydania huteľných vecí z dôvodu, že v mesiaci máj 2013 mu na účet žalovanej, ktorá je jeho matkou, z dôvodu, že v tom čase nemal vedený účet v Slovenskej banke, prišla suma 2.973 eur z vyporiadania podielového vlastníctva a následne v ďalšom mesiaci mu na ten účet prišla suma 856 eur ako vrátenie dani z príjmu z Nemecka. Ešte v mesiaci marec dal žalovanej aj sumu 2.000 eur v hotovosti na zariadenie bytu s tým, že to následne bude využívať aj on. Žalobca tvrdil, že žalovaná mu odmieta vrátiť jeho peniaze a všetky použila na zariadenie bytu, v ktorom mu následne zrušila trvalý pobyt, aby si nemohol nárokovať ani na veci, ktoré tam kúpil, a taktiež svoje osobné veci - televízor a notebook. Žalovaná so žalobou nesúhlasila.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o len čiastočnej opodstatnenosti podanej žaloby. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca v januári 2013 skončil prácu v Nemecku a odtiaľ prišiel na Slovensko, kde žil u žalovanej. V roku 2011 mu zomrel otec a z dedičstva mu manželka poručiťľa vyplatila finančný podiel v hotovosti 3.000 eur, z čoho zakúpil televízor s tým, že ho zakupuje pre žalovanú do jej bytu, a zvyšok - 2.000 eur - jej odovzdal na kúpu zariadenia do bytu. Zvyšná suma z vyplateného dedičského podielu mu bola poukázaná dňa 31.05.2013 na účet žalovanej vo výške 2.973 eur a žalovaná ju použila pri prerábaní bytu za účasti žalobcu, ktorý chodil kupovať spolu s ňou aj materiál. Následne dňa 21.06.2013 prišla na jej účet ešte suma 856 eur ako vrátenie dani žalobcovi z Nemecka, kde predtým pracoval. Neskôr žalobca odišiel pracovať do Čiech, odkiaľ v júni 2013 prišiel do

bytu žalovanej, od ktorej požadoval vrátenie peňazí a stalo sa, že pod vplyvom alkoholu jej porozbíjal veci v byte. Uvedené finančné prostriedky 2.000 eur, 2.973 eur a 856 eur požadoval od žalovanej spolu s vydaním televízora a notebooka. Žalovaná neuznala právo žalobcu a tvrdila, že uvedené finančné prostriedky jej boli poukázané a patrili jej podľa vyjadrenia samotného žalobcu.

Súd pri rozhodovaní na podklade uvedeného konštatoval, že sám žalobca potvrdil, že žalovanej dal sumu 2.000 eur v hotovosti na zariadenie bytu s tým, že následne bude byt využívať aj on, pričom žalovaná skutočne túto sumu na dohodnutý účel aj použila. Žalovaná potvrdila, že si kúpila spálňu a kuchyňu, ktorú bola spolu so žalobcom vyberať a on mohol s ňou v byte bývať; dobrovoľne však odišiel pracovať do Čiech. Peniaze z dedičstva si žalobca dal vyplatiť na účet žalovanej s vyjadrením, aby si s nimi robila, čo chce, najmä aby ich použila na rekonštrukciu bytu. Podľa svedeckej výpovede sa žalobca viackrát vyjadril, že od žalovanej si požičiaval peniaze a peniazmi z dedičstva jej to vrátil. Súd mal za preukázané, že žalobca sumu 2.000 eur dal žalovanej dobrovoľne na kúpu zariadenia do bytu, a nebolo preukázané, že by uzavreli dohodu o vrátení peňazí žalobcovi. Žalobcovi nepatrí ani právo na vrátenie sumy 2.973 eur vyplateného ako podiel z dedičstva po jeho zomrelom otcovi na účet žalovanej, keďže na základe výpovede žalovanej a vypočutých svedkov bolo potvrdené, že žalobca sám vyhlásil, že tieto finančné prostriedky budú patriť žalovanej poukazujúc na minulosť, ale aj na súčasnosť, teda že jej budú patriť na prerobenie bytu, na čom sa napokon žalobca aj podieľal. Žalobca nepreukázal, že finančné prostriedky z dedičstva mala žalovaná povinnosť mu vrátiť; nepreukázal teda, že medzi nimi vznikol záväzkový vzťah, t. j. že uvedené finančné prostriedky jej poskytol dočasne a ona mu ich potom vráti. Na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie nevzniklo a z toho dôvodu súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Čo sa týka žaloby v časti zaplatenia sumy 856 eur, ktorá bola dňa 21.06.2013 poukázaná na účet žalovanej, súd považoval nárok žalobcu z titulu vrátenia dani z príjmu od zamestnávateľa v Nemecku za opodstatnený. Bolo preukázané, že v tom čase žalobca nemal v Slovenskej republike zriadený účet, na ktorý by mu mohli byť finančné prostriedky poukázané. Súd vychádzal zo svedeckej výpovede a urobil záver, že ohľadom týchto peňazí sa žalobca jednoznačne nevyjadroval, že i táto suma bude žalovanej patriť. Preto sa vrátenia peňazí titulom vydania bezdôvodného obohatenia domáhal právom na základe úkonu, ktorý odpadol. Úroky z omeškania súd považoval za dôvodne uplatnené. Keďže žalobca nepreukázal, kedy žalovanú vyzval na vrátenie peňazí, potom sa do omeškania dostala nasledujúcim dňom potom, ako jej bol doručený návrh na začatie konania, čo bolo dňa 28.10.2014, a nasledujúcim dňom, t. j. 29.10.2014 sa žalovaná dostala do omeškania. Preto súd rozhodol o tomto počiatku platenia úrokov z omeškania.

Napokon žalobu v časti vydania hnuiteľných vecí súd zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k nim a v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Sám uviedol, že televízor po zakúpení dal žalovanej do bytu, a na základe výpovedí svedkov súd mal za to, že žalobca sa vyjadroval o tom, že nech žalovaná popri novom zariadení bytu má aj nový televízor. Aktuálne vlastníctve nepreukázal ani vo vzťahu k notebooku, k čomu žalovaná uvádzala, že žalobca ho dal jej vnukovi po tom, ako si on sám kúpil nový, väčší notebook.

Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcej časti podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla vydať nový rozsudok. V odvolaní uviedla, že rozsudok súdu spočíva na nesprávnom posúdení veci. Znovu uvádzala, že peniaze si dal žalobca poslať na jej účet ako vrátené dane za obdobie, kedy pracoval v Nemecku, s tým, že je bol dlhý približne takú sumu. V čase, kedy nepracoval a nepoberal žiadne dávky, býval u nej v byte, stravoval sa a ona mu kupovala oblečenie. Neskôr si našiel prácu v Čechách a keďže nemal peniaze, požičala mu 500 eur, ktoré si vzal s tým, že keď mu budú vyplatené peniaze z Nemecka, má si ich ona nechať. Vôbec nemala úmysel prisvojiť si cudziu vec a ani sa bezdôvodne obohatiť.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s odvolaním. Podľa neho sú zavádzajúce tvrdenia, že ho žalovaná živila, šatila a požičiavala mu peniaze. Peniaze jej on dával po celú dobu, čo ona ani nespochybnila. Po tom, čo sa začal domáhať vrátenia peňazí, zrušila mu trvalý pobyt a zakázala mu vstup, aby sa nemal možnosť domáhať svojich vecí.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP. Po prejednaní veci v napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne a odvolanie nie je dôvodné. Preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a dostatočne primerane odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Na dôvažok dodáva nasledovné:

S ohľadom na to, že odvolací súd je v odvolacom konaní, ktoré má charakter sporového konania, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, odvolanie prejednal v nadväznosti na to, čo žalovaná v podanom odvolaní namietala. Zároveň hodnotil, aké stanoviská a prednesy žalovaná mala v priebehu prvostupňového konania, pričom dospel k záveru, že v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal. Pre rozhodnutie súdu bolo podstatné zistenie, že suma 856 eur evidentne patrila žalobcovi, pretože išlo o vrátenie preplatku na dani z jeho zamestnania v Nemecku, že darovanie alebo iný obdobný účel v prospech žalovanej zo strany žalobcu preukázaný nebol a že nebol preukázaný ani prejav žalovanej o kompenzácii nejakých jej konkrétnych pohľadávok voči žalobcovi oproti danej sume, v dôsledku čoho by bolo došlo k započítaniu pohľadávok. Len všeobecné námietky uvádzané žalovanou o tom, že žalobcu živila, šatila a že mu dala nejaké peniaze, bez konkrétnych dôkazov o existencii jej pohľadávky a o kompenzačnom prejave, odvolací súd nemohol uznať. Preto urobil záver o tom, že na strane žalovanej došlo v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka k vzniku bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, ktorý bola povinná na základe výzvy žalobcu vydať. Keďže tak neurobila a neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď ju zaviazal na vrátenie uvedenej sumy spolu s príslušenstvom (§ 563 Občianskeho zákonníka). Podľa názoru odvolacieho súdu svoje rozhodnutie súd prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti správne odôvodnil čo do základu a aj čo do výšky priznanej sumy, vrátane priznaných úrokov z omeškania. Rovnako správne odôvodnil aj výrok o trovách konania, ktoré pre čiastočný úspech nepriznal ani jednému z účastníkov. Vzhľadom na to rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti odvolací súd ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

Podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP by mal úspešný žalobca právo na náhradu trov odvolacieho konania. V tomto štádiu konania mu však žiadne trovy nevznikli a ani o ich náhradu podľa § 151 ods. 1 OSP nepožiadal. Preto odvolací súd rozhodol, že sa mu náhrada týchto trov nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.